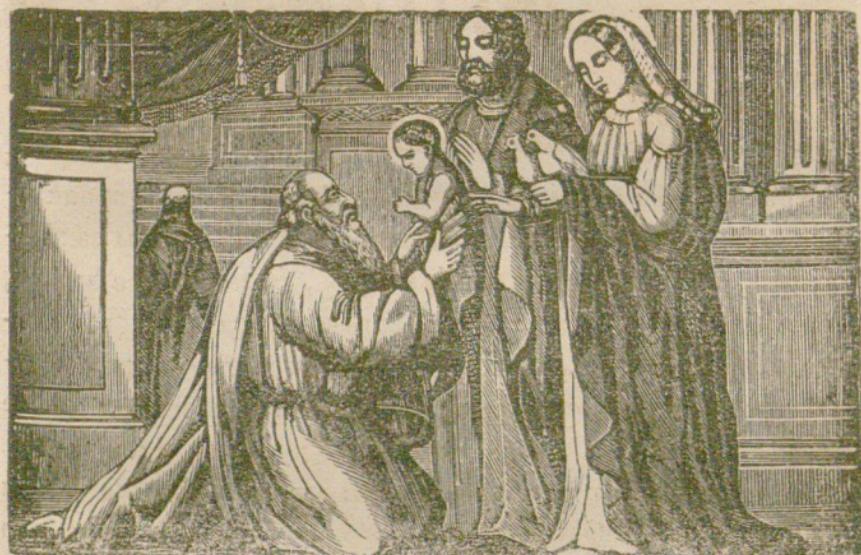

Въ това врѣмѧ живѣлъ у Іерусалимъ старецъ Симеонъ, човѣкъ праведенъ и благочестивъ. Нему ся былъ врѣклъ Богъ, че нѣма да умре, доклѣ невиди Христа Господня. По внушеніе отъ Духъ Божій, Симеонъ отишълъ по-напрѣди у храма, и, когато влѣзли Йосифъ и Марія съ младенца, той ги посрѣди, зель Іисуса на рѣцѣ-тѣси и испълненъ отъ радостъ и благодареніе рѣклъ: „Нынѣ отпушаещи раба твоего владико, по глаголу твоему съ миромъ, яко видѣста очи мои спасеніе Твое.“

Въ сѫщѣто врѣмѧ случила ся въ храма и *Анна* пророчица, която разумѣла отъ Симеоновы-ты думы, че Тоя младенецъ Іисусъ е сѫщій обѣщанный отъ Бога Мессия, та веднага повѣрвала това и начиняла явно да говори за Него на всички, кои-то Го чакали съ вѣрж.

Поклоненіе отъ мѣдреци-ты.

Слѣдъ нѣколко врѣмѧ послѣ рожденіе-то Іисусъ Христово, *влѣхеи* сир. мѣдреци, които отъ явленіе-то на новѣзвѣздѣ ся научили за рожденіе-то му, дошли отъ вѣстокъ въ Іерусалимъ, а оттамъ въ Виолеемъ да ся поклонять Христу.